

literatuur groote belangstelling aan den dag legde en dat het zich tegen Kollewijn's voorstellen in zake de spelling verklaarde, dan rest mij ter volledige kenschetsing van den inhoud nog slechts, een woord te zeggen over Ten Brink's schrijfmethoden.

Van Deyssel had het reeds gezien: er was iets belachelijks in de vele anecdoten die Ten Brink placht te pas te brengen. Na er eenige gememoreerd te hebben, schrijft de satiricus: „Nu ja, best, goed, maar wat zóû dat nu eigenlijk? Ik begrijp niet goed wat er de aardigheid van is.” De indruk wordt, wanneer men Ten Brink's opstellen heden ten dage herleest, geheel bevestigd. De ernstigste en meest abstracte beschouwingen over literatuur en literatuurtechnische onderwerpen b.v. vindt men bij hem z.g. „aardig ingekleed”, d.w.z. worden in den mond gegeven, in de eerste plaats aan den mondainen professor zelf — die dan bij gelegenheid aldus over zichzelf verhaalt: „Ik maak u mijn compliment, viel ik snel in,” of: „Met uw verlof, mevrouw, waagde ik in het midden te brengen,” of ook wel: „Ik boog en antwoordde:” — en verder in den mond van

een aantal zeer snedige freules en alleronwaarschijnlijkst geletterde „ritmeesters der huzaaren” of „kapiteins bij de grenadiers”... Ten Brink schijnt gemeend te hebben — of gedacht te hebben dat hij moest voorwenden te meenen — dat begrip van literatuur in deze standen en dit soort beroepen, mits men zich dan tot de hoogere rangen wendde, bij uitstek frequent zou worden bevonden; zou deze professor in den grond niet een tamelijk naïef man zijn geweest? Naïef is ook een andere door hem telkens gevolgde methode: den inhoud van boeken die hij gaat bespreken, vertelt hij eerst uitvoerig na en dan nog wel — wat een bijzonder schooljongensachtigen indruk maakt — in den verleden tijd! Stel u iets voor als: „Pieter Stastok ontving op zekeren dag bezoek van zijn neef Hildebrand

*Carel, ben jij het?
Proeve van illustratie uit den eersten jaargang. Illustratie bij Eene illuzie van Louis Couperus*